

forelsen af en ny Maade at opnaale Afgiften paa, om jeg saa maa sige. Jeg skal nu ikke have Noget imod at følge den høitærede Minister i saa Henseende, idet jeg finder, at det er rigtigt at følge med ved ethvert Fremskridt i Fabrikationen af en saadan Væse, naar Videnskaben har udfundet, at der kan naas et større Udbytte ved den forbedrede Fremgangsmaade, og idet jeg derhos har den fuldkomne Tillid til den høitærede Finansminister, at han har skaffet sig alle mulige Oplysninger for at sikke sig, at den foreslaaede nye Opmaalning vil være tidsvarende og ikke vil skade Statskassens Indtægter. Men det forekommer mig unegteligt, at, vil man gaa i Spidsen i saa Henseende og vove et dog altid noget uvovelig Experiment, saa bør man ogsaa gaa i den Retning, at man vover at søge en forøget Indtægt for Statskassen paa et Punkt, hvor alle praktiske Stater søge den, og man bør ikke være altfor forknyt i saa Henseende og derfor holde sig indenfor Grændser, der ville gjøre en overordentlig Skat nødvendig hvert Aar, og det endda med en stedse sitgende Procent.

Jeg skal til de almindelige Bemærkninger, jeg her har gjort, endnn tillade mig at føie et Par Ord. Der er i Lovforslaget optaget en Forandring af den Maade, hvorpaa de, der agte at drive Brændevinsbrænding, hidtil have maattet skaffe sig Ret dertil. Hidtil er dette kun sket igjennem en Bevilling, men for Fremtiden skal man i Genhold til Næringslovens Forrifter — hvad jeg her siger, gjælder dog selvfølgelig kun for Landet — uden videre kunne fordrø et Næringsbevis paa Brændevinsbrænding (Finansministeren: Paa Brændevinsbrænding!), ja, selvfølgelig paa Brændevinsbrænding. Betingelsen er kun, at man vil anlægge Brændevinstet i een Mils Afstand fra vedkommende Kjøbstad; derpaa gaar Lovforslagets § 2 ud. Men det forekommer mig nu rigtignok, om jeg tør bruge et noget stærkt Udtryk, at det er en meget ubillig Bestemmelse. Naar det høie Thing vil efterse Motiverne, da vil det deraf erfare, at Regjeringen har taget et ganske overordentligt Hensyn til Kjøbstæderne, hvad Brændevinsbrændingen angaar. Det hedder i saa Henseende i Moti-

verne: „Denne af Kommissionen“ — nemlig en af Regjeringen i 1824 nedsat Kommission — foreslaaede almindelige Frihed til at drive en bestattet Brændevinsbrænding paa Landet stødte imidlertid paa Betænkeligheder hos Regjeringen, væsentligt hentede fra Hensynet til Kjøbstædernes Interesser, og Sagen blev først endt ved den kongelige Resolution af 19de August 1835, hvorefter Brændevinsbrændingen paa Landet blev en indskrænket Bevillings Sag, og Anlægget af et Landbrændevinstet blandt andet blev betinget af mindst at være fjernt 1 Mil fra nærmeste Kjøbstad, og kunde — hedder det saa videre — „saadanne Anlæg kun ventes bevilgede, hvor det skjønnes, at disse vilde være til væsentlig Gavn for Landmanden, og at Kjøbstæderne derved ikke gjordes særdeles Afbræk i deres tilvante Næring“. Det forekommer mig, at, naar Regjeringen efter hidtil at have taget et saadant Hensyn, nu ikke mere vil knytte Brændevinsbrændings Opstaen paa Landet til særlige Bevillinger, men vil gaa over til at lade Næringslovgivningens almindelige Bestemmelser i saa Henseende komme til Anvendelse, saa at den, der ønsker at anlægge et Brændevinstet paa Landet, kun behøver Næringsbevis for at kunne gjøre det, og saaledes at de andre Betingelser efter Næringsloven for at kunne fordrø et saadant Næringsbevis skulde gjælde, saa er det ikke mere end billigt ogsaa at lade den Betingelse gjælde, at man ikke maa komme Kjøbstæderne nærmere end paa $1\frac{1}{2}$ Mil, hvilket jo er det sæbste, der ved Næringslovgivningen er indrømmet Kjøbstæderne. Det forekommer mig rigtignok, at det er at træde dem vel meget nær, naar man paa dette Punkt vil slaa en Streg over den nævnte Grændse og altsaa sige, at herefter skal Næringsloven vel isøvrigt være gjældende for det her omhandlede Forhold, men at vi ville visse hin Grændse ud og tillade, at man lægger Konkurrenterne indtil een Mil nær op til Kjøbstæderne. Jeg kan ikke finde, at Udtrykket „ubilligt“ er for strengt herom, og jeg vil haabe, at ikke saa indenfor denne Sal med mig ville finde, at den Bestemmelse i Lovforslaget, hvortil jeg sigter, er en saadan, som maa ramme Kjøbstæderne meget haardt. Regjeringen har jo